

Justícia Social

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El socialisme és la civilització

Emile de Girardin

40 GESTORS, 40!

Editorials

Gestores governatives

Ja ha sortit la gestora. Els quaranta — o quaranta-un, o cinquanta, perquè la xifra de gestors és tan capriciosa com tot el conjunt — gestors de Barcelona, i els molts altres que hi ha un xic pertot arreu de Catalunya, poden estar satisfets, quan ja havien perdut les esperances de fer patir una mica d'enveja els pobres aspirants refusats. Han sortit per carambola, sense atènyer-se a la llei, ni a l'antiga, ni a res, però ja han sortit.

No hem de comentar la disposició que els designa, ni les incongruències que conté. La cosa no s'ho val. Basta dir que l'article primer i el segon es contradueixen en la lletra i en el sentit; que el nombre de gestors no correspon al nombre de consellers que determina la llei municipal catalana — vigent sempre — ni tampoc al que fixa la llei antiga, i que han fet nomenaments de pura fórmula — que ni arriba a tenir la categoria de maniobra política — a favor de consellers legítims adscrits a partits d'esquerra sense comptar amb la conformitat ni d'aquells consellers ni d'aquests partits.

El cas més curiós, i més trist, és el de la Lliga. Han acceptat com una gràcia allò que, democràticament — nosaltres som els primers de reconèixer-ho — els pertocava per dret propi, suposant que fos lícita la suspensió dels consellers de les esquerres. I ara hi hauran de fer el paper galdós d'espectadors impotents, o de comparses, amb la Ceda, els agraris i els radicals típics que introdueix al municipi el senyor Pich amb el seu decret extraordinari. No els valdrà, després, dir que ells no hi tenien responsabilitat, que eren minoria, etc. És el joc de sempre, i aquesta vegada no conjuga gaire amb la lleialtat que tingué tothora amb ells, fins a l'últim moment, l'Ajuntament del senyor Pi i Sunyer, ni amb la posició d'alguns dels flamants gestors que hi correspongueren encarregant-se, com a lletrats, de la defensa d'alguns consellers de la majoria processats i destituïts pel fur de guerra. Si haguessim de buscar precedents per a donar una idea al lector d'allò que els pot ocórrer temps a venir, buscaríem el cas del senyor Anguera. Ell podrà ésser, si tant voleu — que ja és suposar — l'home més digne del món i el català més íntegre, però per acció o bé per omissió és també responsable de tot el que va fer el seu govern i de totes les accions, fins les més lletges, dels altres ministres. Entesos? I un altre precedent: Lluís Companys, en caure la Dictadura, no volgué formar part de l'Ajuntament automàtic, malgrat que en dret li corresponia. Ell només volgué entrar a l'Ajuntament en nom del poble, i quan ho féu, el 14 d'abril, era per proclamar la República Catalana. Contra els que han gosat posar en dubte el seu desinterès, aquella abstenció és un argument definitiu.

No cal que expliquem el pro-

Un avís molt important del C. E.

Per simple designació governativa, molts Ajuntaments de Catalunya han estat posats en mans de comissions gestores, en les quals predominen, naturalment, els partits que no es van solidaritzar amb la revolució d'octubre. Alguns companys nostres, que ostenten legalment la investidura de consellers municipals o de suplents, elegits sols, en llista del Partit, o bé en coalició amb esquerres liberals o amb altres grups obrers, s'han vist sorpresos amb la inclusió del seu nom entre la relació dels afavorits ara. No cal dir que no accepten l'honor que els fan, i que tots els companys que es trobin en el cas d'haver estat designats en aquesta forma, a qualsevol municipi de Catalunya, han de renunciar al favor governatiu esperant el moment de reintegrar-se a llur càrrec amb plenitud dels seus drets.

grama dels nous gestors

Quant als de Barcelona — que en això també dona la pauta — no cal que ens els mitem d'un a un. Hi ha tots els de la Lliga (debona amb l'agrupació radical, els radicals d'abans i uns quants més — el fabricant d'ascensors Fuster Fabra (i més propietat urbana!), en Roldós de *Las Noticias*, l'Ulled, etc. —; nou cedistes anònims i patriotes; els agraris ídem; el federal (?) Bastida del Passeig de Gràcia, que oficialment figurava a l'esquerra no fa pas gaire (per què serà que algú que no sap què dir-se en política sempre té el recurs de declarar-se federal?); l'ex-cacic pupí de Granollers, que potser ni és veí de Barcelona, Torres; i el senyor Carandell; en Sala dels banquetes esquerristes, aquell que penja trompes d'elefant daurades a les columnes dels seus establiments (i vejam si ens farà reformes d'aquestes!), i els «tècnics» de consuetud.

A fora és més nodrida la proporció (perquè no és tan vist?) de pupins estrictes.

Unió dels partits obrers

Del nostre editorial d'aquest títol, publicat al número del dia 20 d'abril darrer, se n'han fet ressò dos setmanaris de grups obrers, que són *L'hora* i *Octubre*, i ens cal correspondre-hi, tornant sobre el mateix tema.

Els companys que han escrit els comentaris de *L'hora* i *Octubre* no tenen un concepte clar del nostre article del dia 20, perquè aquest nostre article era molt confús.

Quan en un paràgraf dèiem: «Tot el més són leninisme i amb tota certesa demagògia», ens referíem a un paràgraf anterior que no va passar i que era el moll de l'os de tot l'article.

En aquest paràgraf es detallaven les condicions sobre les quals es volia basar la formació del Partit únic marxista i que nosaltres qualificàvem de demagògiques. Aquestes condicions les copiem de *La Rambla* d'aquesta setmana, que en transcriure unes declaracions d'un dels companys

Referint-nos concretament al municipi de Barcelona, per al qual pretenien designar el nostre company Ramon Palomes i Tudó, allegant que no havia estat perseguit pels esdeveniments d'octubre i s'havia mostrat dis-

Salutacions al President de la U.S.C.

Amb motiu de la diada del Primer de Maig, el company President de la Unió Socialista de Catalunya, Joan Comorera, reclòs a la presó de Madrid amb la resta del Govern de Catalunya, va rebre molts telegrams, cartes i comunicacions diverses saludant en ell la representació de la classe treballadora a l'esmentat Govern.

marxistes diu: «Acceptats per aquestes organitzacions els principis fonamentals del marxisme revolucionari (que pressuposen la política independent del proletariat, amb l'objectiu de la seva orgànic amb els partits burgesos i petit-burgesos, la conquesta del poder per l'organització armada i la instauració de la dictadura del proletariat, etc., etc.) cal ara que precisin llur posició sobre les qüestions concretes.»

La part que està dintre el parèntesi del paràgraf transcrit és la que no se'n deixà dir i ara que ja ho poden dir ratifiquem la resta de l'article que perd la seva confusió. Repetim, doncs, que això és pura demagògia i que posar la conquesta del poder per l'organització armada, com a programa marxista, amb caràcter exclusiu, significa la creació d'un partit que defensaria un aspecte del marxisme i res més.

Està clar? La resta dels comentaris sobre el nostre article i sobre la nostra actitud no tenen gran interès, llevat d'una cosa sobre la qual volem deixar ben fixada la posició nostra.

Se'ns diu que hem intentat justificar la retirada nostra amb el projecte de fusió de la Unió Socialista de Catalunya amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. Efectivament, hem justificat la nostra retirada amb aquest motiu; no ho hem intentat, ho hem fet. Creiem que arribats ja a l'acord de la fusió, que donem com a efectiu, era un deure de lleialtat posar-nos ja, en certa manera, sota la disciplina del Partit amb el qual anem a fusionar-nos; d'altra manera podem posar els nostres amics i companys del P. S. O. E. davant de fets consumats que dificultessin les darreres gestions per a arribar a la concreció de la fusió nostra.

La nostra posició fou lògica com ho reconegué el company Nin, i és lògic també el fet de la fusió com diu molt encertadament el company Maurín en les seves declaracions de *La Rambla*.

conforme amb ells, hem de fer constar:

1er. Que cap dels partits que constitueixen la majoria consistorial de Barcelona, de coalició d'esquerres, no accepta designacions governatives, sinó que reclamen el restabliment de les autoritats legals.

2on. Que l'esmentat company Ramon Palomes i Tudó, membre d'aquest C. E., el qual fou elegit conseller suplent en les eleccions de gener del 1934, no és cert que no hagi estat perseguit pels fets d'octubre, puix que encara es troba amb altres companys a la disposició d'un jutge, ni que s'hagi mostrat disconforme amb el Govern de Catalunya, puix que un Partit disciplinat com el nostre ha d'estar sempre d'acord forçosament amb allò que fan els seus representants en compliment d'acords autoritzats.

I en això queda afermada i clara la nostra conclusió: que es fusionin per una banda els partits socialistes; que es fusionin per una altra els comunistes. I amb totes les condicions que s'acabguin, sempre ens entendrem.

Un delegat de batalla

Dies enera posàvem de manifest que les lleis eren anul·lades o modificades amb la major desimboltura per Decret. Doncs bé, ara hem progressat. El nou Delegat de Treball ho fa mitjançant notes a la premsa. Es clar, el senyor Batalla deu raonar de la següent manera: Si el Govern em nomena a mi sense complir els tràmits de la llei, jo puc prescindir de la mateixa llei. Aquesta posició li facilita la tasca de Delegat puix que no necessita ni tan sols consultar-la. Això dona com a resultat la publicació de notes que en un altre país que no fos el nostre tancaríen a una casa de salut el que les ha redactades.

En unes d'elles assenyala normes per al 1er. de Maig passat i amenaça, cas de no complir-les, de dictar normes d'interpretació a tots els Jurats Mixtos. Això, naturalment, serà en els Jurats on hi hagi presidents menors d'edat.

En una altra nota el senyor Batalla diu que la finalitat més important de la Borsa Municipal del Treball és controlar el personal estranger i per tant els altres organismes s'abstindran de fer-ho. Després d'haver dit això l'home s'ha quedat tan tranquil i continua exercint de Delegat. De totes maneres, quan ell ho ha ordenat contra llei, els seus motius tindrà!

Però el senyor Batalla resulta ja un Delegat de idem; tot li sembla bé. Ara demana que es tornin als patrons les quantitats que tenen dipositades per tal de respondre del compliment de sentències recorregudes quan aquestes condemnen el patró a pagar a l'obrer un salari o unes diferències de sou. No es pot negar

que això és «pacificar los espíritus», «velar por la economía nacional» i «sacrificarse por la patria». I a la llei i als obrers que els parteixi un llamp. Encara que es confirmen les sentències, ja s'ho faran per cobrar.

Comissions a Madrid

Tornem a viure una època daurada del centralisme pertorbador. Per un tres i no res, van i vénen comissions entre Barcelona i Madrid, amb reclamacions, planys, queixes i projectes de tota mena. Les impressions dels comissionats — segons la vella fórmula idiota que han estereotipat certs repòrters — són sempre optimistes, no cal dir-ho. A Madrid els reben amb bones paraules i no resolen mai res. Tot mor ofegat i dilatat entre expedients i lligalls, coberts i cosits de vermell «balduque», entre altres afers, comissions i visites — igualment inútils, però més resignades — de Vitigudino de Arriba o Ciencañarios.

I és curiós que havent-hi a Catalunya un governador general, president de la Generalitat i alcalde de Barcelona, tot d'una peça, amb un grapat de facultats, que a Madrid i tres altres que es pren ell, no sàpiguen mai aquestes comissions amb qui haver-se-les per a evitar el famós viatge a Madrid, com quaranta anys enera. Tot allò que és rapidesa expeditiva per a assumptes de relativa urgència esdevé inhibició còmoda i endossament a ministeris llunyans quan es tracta de plets vitals — grans o petits, poc importa — per a algú.

No discutim ni ens estranyem. Només ens sap greu que el vici d'anar a Madrid, car, inútil i anacrònic, s'hagi inculcat també una miqueta en els sectors obrers catalans. No val la pena, companys. Anant a Madrid només afavoriu, i encara en proporció microscòpica, els interessos de les companyies ferroviàries. Els vostres són igualment desatesos a Madrid com ací.

La setmana entrant publicarem in extenso les actes de les reunions tingudes amb altres partits obrers per a tractar de la unificació de forces marxistes a Catalunya.

PASSAT PER LA CENSURA

EPOCA IV - NUM 7
BARCELONA
4 de maig del 1935

PREU:
20 cènt.

Redacció i administració:
A. López de Ayala,
10, principal
(BARCELONA - SANTS)